

32 KLEUR-BLADZIJDEN

KUIFJE

HET WEEKBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

8 F.

43

IN NEDERLAND 60 Cts

WAT DOEN DIE GEHEIMZINNIGE FROGMEN ?

(zie blz. 29)

Een gevaarlijke redding

DIE avond zaten er acht mannen kaart te spelen in « Le Sable vert », een café te Moeslains, bij Saint-Dizier, in Frankrijk. Er waren daar een cafébaas, een schrijnwerker, een metser, een gemeentebediende, een spoorwegbediende en nog enkele anderen, allen vrienden.

Plotseling een lang gehuil...

— Heb je dat gehoord ?

— Ja, dat komt van de kant van de « Côtes Noires ».

De acht mannen trokken er op uit in het donker. Ze daalden af naar de modderige oever van de Marne en hoorden voortdurend het armzalig weeklagen.

— Het is een hond, zei de metser.

— Vooruit !

De plaats was moeilijk te bereiken. De schrijnwerker haalde een koord en daalde dan, geholpen door zijn vrienden, met de koord langs de helling tot op de moerassige oever af. In het slijk vond de man een uitgeputte hond.

— Maar zijn poten zijn samen gebonden ! riep hij verbaasd.

Hij nam het dier onder de arm, werd door zijn vrienden weer aan de koord opgehaald en toen hij boven gekomen was, kon hij niet nalaten de man te verwensen, die zich zo brutaal had gedragen tegenover dat onschuldig dier.

— Willen wij het dier aannemen ?

En zo kwam het, dat het kleine dorpje Moeslains een hulpeloze hond heeft aangenomen, en dat iedereen er nu zeer vriendelijk voor hem is

Kuifje

DE POSTBODE WORDT VERWACHT

Peter Weller, Parklaan, 4, Averbode, *(vijftien jaar oud) wil korresponderen in het Engels met een jongen van 15 à 16 jaar uit de Verenigde Staten.*

Fred Rambow, Vondelstraat, 183, Den Haag (Holland), *(13 jaar oud) zou willen korresponderen met een Kuifjeslezer uit Oostenrijk, Italië of Griekenland in het Nederlands, Engels of Duits. Fred interesseert zich voor dokumentatie van die landen, en verzamelt postzegels.*

Emmy Roosen, Minderbroedersstraat, 34, Leuven, *(15 jaar 1/2) zoekt een korrespondente (minstens even oud) om te schrijven over tennis, zwemmen, muziek en lektuur. Zij verwacht brieven in het Frans, Engels of Duits en geeft de voorkeur aan buitenlandse korrespondenten.*

Frans Van Sande, Stationstraat, 109, Baasrode (O.-V.), *wenst te korresponderen met een jongen van ongeveer 17 jaar, liefst in het Engels (maar het mag ook in het Nederlands of in het Frans zijn). Frans houdt van reizen, schaken, boeken, films en postzegels.*

DE KUIFJE'S KLUB IN DE INNOVATION

DE leden van de Brusselse Kuifje's klub werden op een van de vorige donderdagen ontvangen in de conferentiezaal van het warenhuis « INNOVATION » te Brussel. Tijdens deze bijeenkomst werden hen een honderdtal stukken speelgoed gepresenteerd, en de leden mochten met een stembulletijn het speelgoed selektioneren dat hen het interessantste scheen. Een variétéprogramma werd hen aangeboden, evenals een vieruurtje. De klown, de animator en de zangers kregen een hartelijk applaus... en de gebakjes smaakten heerlijk !

GRENADIER VICTORIA VERTELT...

(1) Ik wil mijn dessert.

DE NIEUWE AVONTUREN VAN CHICK BILL DE COWBOY DOOR TIBET

HET HUIS VAN DE STERKSTE

SCENARIO VAN GREG

Kid Ordinn onderbreekt zijn inspektietocht om wat schaduw te zoeken. Zonder het te weten dringt hij een privédomein binnen...

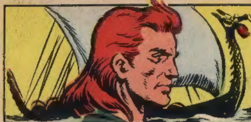

(Wordt voortgezet.)

De erfenis

Harald wordt er van beschuldigd dat hij een van zijn gezell

van Sigurd

Tekst en tekeningen van F. FUNCKEN

...eeft doen verdwijnen. Hij wordt aangevallen en overmeesterd...

De Viking zet een spannende achtervolging in. Het monster tracht wanhopig Harald kwijt te spelen...

En de razende achtervolging wordt verder gezet...

Plotseling blijft Harald staan...

Met een gedaver van een donderslag komt een lawine naar beneden, die veroorzaakt werd door een handige worp met een stuk steen.

Nog lang galmt de echo van het dof geraas verder tussen de rotsen. Wanneer het stof is weggetrokken, is de bergflank onherkenbaar geworden. Op de rots flanken is geen spoor van leven meer te bekennen.

(Wordt voortgezet.)

HET cirkus heeft door de eeuwen heen een een grote aantrekkingskracht uitgeoefend op jong en oud. Wanneer het cirkus in de stad is, gaat iedereen kijken om de artiesten aan het zweefrek te bewonderen, om te lachen met de guitenstreken van de klowns en om de wilde dieren van dichtbij te zien. Misschien gaat men ook wel naar het cirkus om een koude rilling over de rug te voelen lopen, want de akrobaten werken meestal zonder net. Een hoogst gevaarlijke zaak !

DE WERELD VAN DE

HET ZWEEFREK

DE atleten, die aan het zweefrek hun halsbrekende toeren uithalen, vormen de aristokratie van het cirkus. Iedereen weet wat een zweefrek is. Een akrobaat kan zijn kunststuk alléén uitvoeren aan het zweefrek hoog boven de hoofden van het publiek, maar meestal is dit niet het geval. Er zijn twee, of soms zelfs drie zweefrekken waaraan twee of drie akrobaten spotten met de wetten van de zwaartekracht. Je hebt ze al gezien en menigmaal bewonderd. De ene akrobaat brengt zijn zweefrek in beweging. Hij hangt er met de voeten aan en laat de armen vrij zwieren. De tweede atleet doet hetzelfde tot hij, op een bepaald ogenblik, in de ruimte springt en opgevangen wordt door zijn partner. De grote kunstenaars van het zweefrek, zoals o.m. de « Alizès », voeren een dubbele dodensprong uit en gaan soms tot twee en half, alvorens zij zich laten opvangen. Het rekord is een driedubbele dodensprong.

DE PIRAMIDE

KEN je de specialisten van de wipplank ? Het is een zeer eenvoudig toestel dat de akrobaten in de lucht gooit. Ze maken daar een mooie buiteling, om ten slotte terecht te komen op de schouders van een van hun partners. De « Pustzai » zijn bijzonder knap in dit spelletje. Het hoogtepunt van hun prestatie is de piramide van vier akrobaten. Drie atleten vormen een piramide, d.w.z. dat de ene op de schouders van de andere staat. Op enkele meters van daar staat een vierde akrobaat op een arm van de wipplank. Een of twee partners springen van een platform op de andere arm van de wipplank en dit heeft voor gevolg, dat de eerste akrobaat in de lucht gegooid wordt. Hij maakt een prachtige sprong en komt als vierde terecht op de schouders van de derde man van de piramide.

Er zijn akrobaten die zich bewonderenswaardige fantasieën permitteren op een grote matras met veren. De « Ariola » hebben dit genre geperfektioneerd door er platformen en vaststaande staven aan toe te voegen.

Hier zie je de Duitse akrobaten, de « Kroneras » aan het werk. Dat doen [illegible] in een en dezelfde sekonde : bovenaan links laat een akrobaat (de drager) zijn partner los, die naar rechts springt en daar wordt opgevangen. Onderaan rechts laat een akrobaat zijn vrouwelijke partner los (die links een zweefrek grijpt) en maakt zich gereed om een andere partner op te vangen, die zijn zweefrek verlaat. Helemaal bovenaan en links is de akrobaat klaar om een vrouwelijke partner, die zich helemaal boven rechts in de diepste stort, op te vangen.

KLOWNS EN EVENWICHTS-KUNSTENAARS

DE klowns vermaken het publiek met hun grappen, maar velen van hen zijn volleerde akrobaten. Kijk maar eens naar de sprongen en de danspassen die zij uitvoeren. Zij doen dit met of zonder de hulp van toestellen en steeds met een verbazende snelheid en lenigheid. En dan hebben wij de jockeys, die op de rijdende paarden springen. Van de rug van het ene op de rug van het andere paard wippen, steeds in galop natuurlijk. Er zijn er die op de rug van hun paard allerlei gekke toeren uithalen. En wat te zeggen van de evenwichtskunstenaars? Zij stellen zich meestal niet tevreden met doodgewoon over een koord te lopen, zij rijden er met de fiets op, soms zetten zij een stoel op de koord en gaan daarop zitten, zo gerust en zo zeker als op vaste grond.

De Cubaanse evenwichtskunstenaar Antonio maakt een rugwaartse dodensprong. Wees niet bang, hij komt weer terecht op de dunne ijzerdraad. Dit is een buitengewoon staaltje van kunde en oefening. De eerste de beste doet het niet na. Op zekere dag kwam de akrobaat niet juist op zijn koord terecht en scheurde de broek van zijn mooi kostuum!

KROBAAT

GEVAARLIJKE SPORT

AKROBATEN oefenen iedere dag. Alvorens in de arena te treden, moet de akrobaat een paar turnoefeningen doen om zijn spieren los te maken en ze te verwarmen. Een spierkramp tijdens zijn halsbrekende toeren zou voor hem noodlottig wezen.

Wist je dat iedere akrobaat moet leren vallen? Een ongeluk is vlug gebeurd, maar de akrobaat die weet hoe hij moet vallen, komt er dikwijls heelhuids af. In sommige landen zijn de artiesten van het zweefrek verplicht met een net te werken, zodat zij niet op de grond kunnen te pletter storten. In andere landen zijn ze helemaal vrij. Je hebt in de krant reeds gelezen dat er af en toe dodelijke ongelukken gebeuren.

BURT LANCASTER

VOOR de film « Trapèze » door een Amerikaanse filmmaatschappij, gedraaid in de « cirque d'hiver » te Parijs, weigerde Burt Lancaster, een van de hoofdvertolkers, een dubbelganger. Hij is vroeger cirkusakrobaat geweest. Voor Tony Curtis had men echter een dubbelganger nodig en men vroeg een van de beste cirkusakrobaten ter wereld om een driedubbele dodensprong uit te voeren. Deze akrobaat moest gedurende maanden iedere dag oefenen om zijn sprong één keer voor het cameraoog uit te voeren. Hieruit kan je afleiden dat de akrobaten, die wij zo snel en schijnbaar zonder moeite aan het zweefrek zien evolueren, een hard leven hebben en dat het hen een grote inspanning kost iedere avond op te treden.

Speelgoed « Kuifje's Club »

DE Kuifje's Klub vergaderde, bij uitzondering, in de grote conferentiezaal van het warenhuis « A L'INNOVATION ». Tussen 100 stukken speelgoed selectioneerde de klub de mooiste, de meest boeiende. Het is het speelgoed dat je zal vinden in de speelgoedafdeling van de « INNOVATION » te Brussel en de twaalf bijhuizen, voorzien van het etiket :

«SELECTIE KUIFJE»

TANTE ZENOBIE
en Generaal BOEMBOEM

DOOR . MARECHAL.

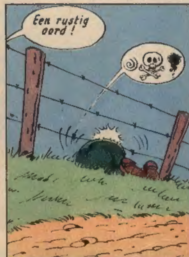

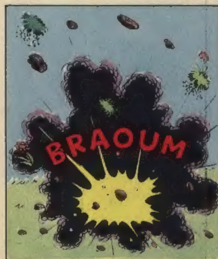

He ?...
KLANG

Wat is dat ?

In ieder geval is het geen paddestoel!
De thee is klaar, generaal !

BRAOUM

Het dondert ! Jammer ! . . . Wij zullen onweer krijgen . . .
Altijd zo tijdens een picknick . . .

MAAR DE ONTPLOFFING VAN DE MIJN HEEFT EEN ONVERWACHT EFFEKT . . .

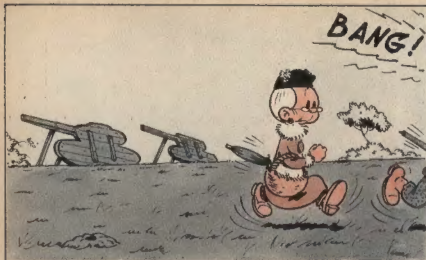
De Blauwe Compagnie is met de maneuvers begonnen, kapitein !
Maar ze zijn te vroeg !

Nu, dan beginnen we ook maar! Open het vuur !
Goed, kapitein !

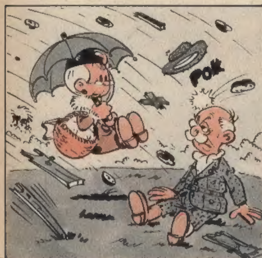
Het onweer nadert !
BRAOEM
BADABOEM

Wij nemen die binnenweg!
Lopen !

OPGEPAST
DOODSGE

Volgende week : WAPITI

HALLO, HALLO, HIER Luc Varenne

HAROP, RODE DUIVELS !

VORIGE week vertelde ik jullie reeds een en ander over de voetbalmatch België-Frankrijk, die volgende zondag op de Heizel zal betwist worden. Ik zei jullie dat de Fransen het vel van de beer verkocht hebben alvorens hij geschoten is. Zij huurden inderdaad reeds hun hotels en opleidingscentrum in Zweden om de matchen voor de Wereldbeker te betwisten, vooraleer zij er zeker van zijn dat ze mogen gaan. De match van zondag tegen onze Rode Duivels is immers beslissend !

★

WIJ kunnen de match tegen de Fransen winnen. Op technisch gebied zijn wij de baas en bovendien komen de Franse voetballers steeds met een complex naar ons toe, omdat zij hier reeds heel wat nederlagen hebben opgelopen.

Nu bijna een jaar geleden, ontmoetten wij de Fransen te Colombes en daar haalden deze laatsten de overwinning met 6 tegen 3. Het was Cisowski die vijf van de zes goals maakte. Waarachtig iets wat niet in iedere internationale match gebeurt ! Iedere keer deze Cisowski aan de bal kwam, raakte onze verdediging zodanig in de war, dat zij het doel niet afdoend meer beschermde. Men mag nochtans niet zeggen dat onze Rode Duivels slecht speelden. Toen de score 4-1 was in het voordeel van de Fransen, konden onze spelers ophalen tot 4-3. Ik herinner mij nog altijd de woorden van mijn vriend en kollega Georges Briquet van de Franse radio : « Het zal met die Rode Duivels dan toch wel altijd hetzelfde zijn ! Men denkt dat zij verslagen zijn, maar op het laatste ogenblik stellen zij die hele match opnieuw in kwestie. » Tot daar Georges Briquet. Jammer genoeg werden zijn woorden niet bewaarheid. Cisowski maakte zich opnieuw van de bal meester en schoot glad in het doel. Toen waren al onze kansen verkeken.

Zondag nemen de Rode Duivels echter weerwraak. Daarvan ben ik overtuigd !

★

ALS wij de match winnen, krijgen wij meteen het recht onze buren voor een derde keer, maar dan op neutraal terrein, te ontmoeten. Ik zeg niet dat wij de beste spelers hebben, maar onze Rode Duivels zijn moedig en bovendien reislustig. Ze zouden allemaal graag naar Zweden gaan.

Hebben jullie al een pronostiek gemaakt, voetballiefhebbers ?

DE KLEINE JUNGLE VAN HET GROENE DAL

DE ZANDKEVER

DE zandkever woont graag op een plekje dat beschut is tegen de koude wind en waarop de middagzon lekker warm schijnt. De zandkever is een mooi insekt met bruine of groene dekschilden, versierd met gouden strepen. Zijn lange poten hebben een metalen glans en met zijn uitpuilende ogen kan hij even goed naar achter als naar voor zien.

Voor de jacht is dit wel bijzonder praktisch. Je moet weten dat de zandkever altijd hongerig is en daarom voortdurend jacht maakt op kleine insekten en motten. Hij kan zeer snel lopen, kan vliegen en aarzelt nooit een ogenblik om de vliegen in de lucht te vangen. De zandkever verbergt zijn larven onder minuscule hoopjes zand. De larven zijn al even vraatzuchtig als de ouders, maar ze zijn niet uitgerust voor de klopjacht. Zij houden zich koest en liggen steeds op de loer om mieren en kleine loopkevers, die onnozelweg voorbij komen, te vangen.

MACROFOTOGRAFIE FONCK.

Volgende week : DE RUPSEN

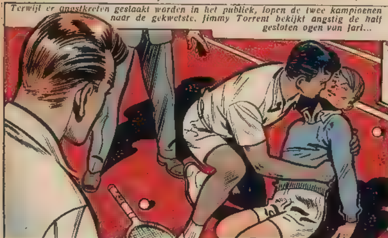

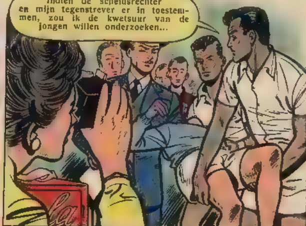
JARI en de KAMPIOEN

door RAYMOND REDING

Tijdens de match Torrent-Pearson wordt Jari door een bal aan het hoofd getroffen...

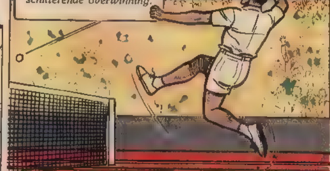

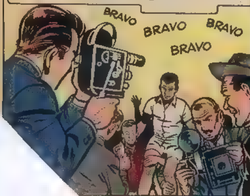

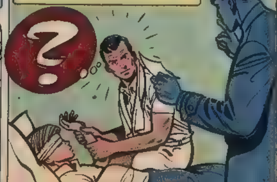

HET MIRAKEL

VERHAAL VAN JO POLLART GEILLUSTREERD DOOR DINO ATTANASIO

DE zon dook onder aan de horizon en wierp op de Zaghem een rode schijn. In de verte hoorde men het geroffel van een tamtam. De kadans en de intensiteit wisselden op ieder ogenblik. De karavaan kwam slechts langzaam vooruit op de droge, onvruchtbare grond, die trapsgewijze steeg. Geen plant, geen gras groeide daar. Soms opende de bedding van een bergstroom, totaal uitgedroogd in dit seizoen van het jaar, een doorgang tussen twee steile rotswanden van een verschillende kleur, al naar gelang de op elkaar liggende aardlagen door het water in de loop van duizenden jaren waren weggevreten. Dat desolaat en triestig landschap, waarover de zon brandde, had echter iets van de grootsheid en de koude architectuur van de massieve Egyptische pyramiden.

De nacht valt snel in Afrika, bijna zonder overgang. Plotseling werd de hemel grijs en verbaasd keken de reizigers naar de lange kroonlijsten van de Zaghem, waarop beweging kwam. Overal doken menselijke gestalten op, die zich bewogen als de silhouetten van een Chinees schaduwspel.

— Indien ik in uw plaats was, dokter Haelens, zou ik niet verder meer gaan en zou ik hier het kamp voor de nacht opslaan.

Met een stem hard als metaal antwoordde de geneesheer

— Ik heb u zeer duur betaald, mijnheer Larson, om me door deze hel te leiden. Bovendien kan ik alléén er over beslissen of wij hier blijven of verder gaan. U weet ook wel dat ik in de snelst mogelijke tijd ter bestemming moet komen.

De Zweed liet zich noch door de inhoud, noch door de toon van dit antwoord uit zijn lood slaan en zei

— U weet misschien niet dat wij nu vlak bij de streek staan die bewoond wordt door de mandrillen?

— De mandrillen zijn toch maar apen doodgewone apen. Met een geweerschot drijven wij ze op de vlucht!

— En uw vrouw? En uw kind?

— Mijn vrouw en mijn kind hebben absoluut niets te vrezen. Daar zal ik wel voor zorgen. U hebt ons beloofd ons door deze hel te leiden en dat moet u doen. Meng u voor de rest niet met de zaak.

Larson knarsetandde van woede en liep naar het hoofd van de karavaan om Mussongolo op te zoeken.

— Die steenezel wil naar geen wijze raad luisteren, Mussongolo. Hij wil verder!

— Bwana, indien wij een groep mandrillen storen, dan valt heel de stam ons op de nek en je weet zo goed als ik wat dat betekent.

Larson haalde de schouders op als om te zeggen dat hij machteloos stond tegenover zoveel koppigheid. Zij liepen dan zwijgend naast elkaar, trachtten met de ogen door de duisternis te boren en luisterden naar ieder gerucht. Het duurde niet lang of Larson en Mussongolo waren er van overtuigd dat er schildwachten langsheen de weg waren opgesteld. Af en toe vluchtte er een voor hen uit. Het vooruitzicht in de duisternis oog in oog met honderden, misschien wel duizenden van die mandrillen te staan, was niet aanlokkelijk en Per Larson herinnerde zich wat een ervaren jager hem op zekere dag over deze apen had verteld : de intelligentie, de kracht en de wreedheid van de mandrillen zijn groter dan men meestal aanneemt. Zij hebben een familiegeest, die men kan vergelijken met die van de Corsicanen. De wraaklust is hen ingeboren. Neen, waarachtig, de mandril is geen juweel van de schepping!

Larson had dit alles op zijn beurt aan Haelens verteld, maar deze scheen weinig geloof te hechten aan de woorden van de jager. Hij wou ter bestemming komen en hield er dus aan heel de nacht door te marsjeren, zij het dan ook doorheen het woongebied van de mandrillen.

Het was Mussongolo die zich het eerst rekenschap gaf van het groot gevaar. Hij stopte, snoof de wind op gelijk een paard dat zijn meester voelt naderen.

— Blanke, de apen staan voor ons en snijden ons de weg af. Ik heb de indruk dat zij zeer talrijk zijn..

— Enda, mkia. Ga voort, lafaard! klonk de metalen stem van de dokter.

Mussongolo omklemde zijn wapen. Nooit had men hem zo diep beledigd.

— Goed, antwoordde hij, wij gaan maar u draagt de verantwoordelijkheid indien wij er niet heelhuids uitkomen.

Mussongolo stapte resoluut verder. Hij hoorde en hij voelde dat de apen voor hen wegliepen, maar hen in de flank en in de rug omsingelden. De maan kwam achter een wolk te voorschijn en verlichtte het luguber landschap met een zilveren schijnsel. Toen zagen al de leden van de karavaan dat zij langs alle kanten omringd waren door een muur die bestendig in beweging was. Er waren apen voor hen, achter hen, links en rechts van hen en ze waren zo talrijk dat men er het einde niet van zag. Langzaam en haast onmerkbaar sloot hun kring dichter en dichter omheen de karavaan en het zou niet lang meer duren of zij zouden op de mensen stoten.

Larson verwenste de geneesheer, die zijn raad niet had willen volgen, hartsgrondig maar hij had medelijden met de jonge vrouw, die haar kind angstig tegen de borst drukte. Hij kon het gelaat van Haelens

KOM MEE NAAR BLADZIJDE 14.

HET MIRAKEL

VERVOLG VAN BLADZIJDE 13

niet zien, maar hij raadde wel dat deze thans spijt had over zijn koppigheid en misschien groen zag van schrik.

Een aap, veel groter en sterker dan zijn soortgenoten, kwam uit de rij en liep in de richting van Mussongolo. Het gevecht zou beginnen en de overwinnaar was op voorhand gekend.

Haelens schouderde zijn geweer en vuurde. Zijn hand trilde echter van opwinding en de kogel raakte zijn doel niet. Hij ketste af tegen een rotsblok en viel verloren.

— Nu hebt u genoeg domheden uitgehaald, zei Larson. Laat ons begaan. Wij zullen eerst eens kijken wat die apen van ons willen. En indien er iets moet gedaan worden, doen wij dat samen. Ik beveel hier thans. Tracht mij te gehoorzamen, want anders zult u tot uw schade en schande moeten ondervinden, dat de hand van de Zweed nooit beeft.

— Ik smeek u, mijnheer Larson, zei toen de jonge vrouw, red mijn kind.

Larson had veel lust te zeggen : nu is er niets meer aan te doen, maar hij vergenoegde er zich mee binnensmonds enkele onverstaanbare woorden te brommen. De grote aap had zich teruggetrokken en bereidde zich voor op de sprong. Dat zou dan meteen het sein tot de algemene aanval zijn, maar op dat ogenblik begon het kind te schreien en het mirakel, waaraan men zich niet meer verwachtte, deed zich voor. Stap voor stap week de grote mandril achteruit. De kring van apen rond de karavaan werd wijder en wijder en tenslotte verdwenen de viervoeters achter de rotsen.

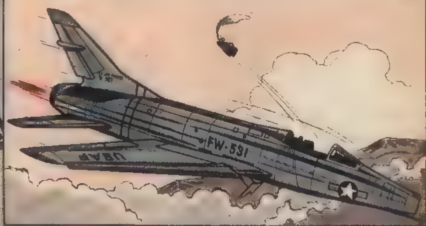
Uren later, toen de dag reeds lang in de lucht hing, en dokter Haelens zijn verontschuldigingen had aangeboden, vroeg hij Mussongolo het mirakel te verklaren. Mussongolo sloeg toen het groot boek van de jungle open, dat rustte in het diepste van zijn hart en hij vertelde Haelens een lange geschiedenis, die eindigde als volgt :

— De mandrillen zijn de wreedste dieren die men kan ontmoeten. Om daar van overtuigd te zijn, moet men hen slechts in de ogen kijken, die schitteren van sluwe wreedheid. De mandrillen zijn ook de meest geëvolueerde apensoort. Veel jagers hebben moeten ondervinden dat de mandrillen over een sluwe gevechtstactiek beschikken. Hun benden staan onder de leiding van een grote chef, die bijgestaan wordt door zijn adjudanten. De liefde die zij voelen voor hun jongen is echter zeer groot. Zij zouden alles doen om het leven van die jongen te beschermen en te redden. Toen zij het kind hoorden schreeuwen, hadden zij waarschijnlijk medelijden. Zij lieten ons vrijuit gaan omdat zij vreesden dat zij het kind zouden doen lijden door ons te doden. U ziet, Bwana, dat de wet van de sterkste niet altijd de beste is. De mandrillen waren sterker dan wij, maar zij lieten ons het leven omdat zij een zwak en hulpeloos kind hoorden schreien.

GEVAARLIJKE BEROEPEN

2. DE INVLIEGER

DE invlieger of proefpiloot is geen waaghals, geen onbezonnen snelheidsmaniak, hij is een buitengewoon knap piloot en bovendien een goed technicus. Een prototype kost miljoenen en wordt, vanzelfsprekend, niet aan de eerste de beste toevertrouwd. Het nieuw vliegtuig is af, maar niet volmaakt en het is de taak van een proefpiloot het in te vliegen en meteen alles wat er aan hapert op te sporen en dit aan de ingenieurs mee te delen. Kleine onvolmaaktheden hebben soms grote rampen tot gevolg en het is duidelijk dat de taak van de invlieger hier delikaat en zeer belangrijk is. Heb je ooit van de invlieger Ben Gunn gehoord ? Op 29 augustus 1952 deed hij een proefvlucht met een straalvliegtuig. De commando's raakten geklemd maar Ben bleef in het toestel zitten en deelde langs de radio aan de ingenieurs, op de grond, al zijn waarnemingen mede. Pas op 700 meter bracht hij z'n schietstoel in werking. Ben gaf hier een merkwaardig staaltje van moed, koelbloedigheid en beroepseer.

EEN invlieger moet steeds fit en kerngezond wezen en over stalen zenuwen beschikken. Om de zes maanden wordt hij naar de dokter gezonden en van kop tot teen onderzocht te worden. Een zieke zou de acceleraties en de geweldige drukking, waaraan de piloten van de straaljagers zijn blootgesteld, niet verdragen. Tussen de 900 en 1400 km per uur is het toestel aan sterke trillingen onderworpen, door de wrijving met de lucht verhitten de metalen en is het niet uitgesloten dat ze bewegen. Wanneer men vreest voor de machine, hoe moet het dan met de mens gesteld zijn ? De piloten gaven namen aan de kwalen die hen overvallen wanneer zij de geluidsmuur naderen : het zwart doek en het rood doek. Het zwart doek verschijnt wanneer het bloed brutaal van het hoofd naar de voeten stroomt. De piloot die een duikvlucht uitvoert is slachtoffer van het rode doek wanneer het bloed plotseling van de voeten naar het hoofd vloeit. Zowel het zwart- als het rood doek kan de dood tot gevolg hebben.

OM hun organisme te wennen moeten de piloten progressief overgaan tot hoge snelheden. De invliegers moeten een kalm en rustig leven leiden. Ze hebben veel slaap nodig en, buiten hun beroep, stellen zij zich niet aan het gevaar bloot. Dat volstaat trouwens ruimschoots want maar al te dikwijls stort de invlieger met zijn toestel te pletter. Denk aan John Derry, Rozanoff, Charles Goujon en anderen. De invlieger leeft voor zijn beroep en het prototype waarmee hij een proefvlucht maakt wordt vaak zijn graf.

PHIL DAMBLY

Volgende week : DE RACERS.

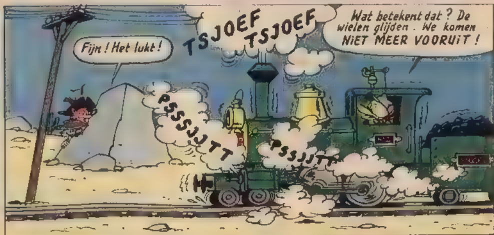
(Wordt voortgezet.)

DE SPOORPIRATEN

DOOR

het spoorwegverkeer werd hervat, maar de twee

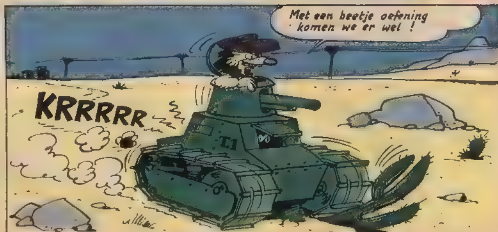

...wachten geduldig op het voorbijkomen van de eerste trein...

DE VOLGENDE DAG IN DE BERGENGTE...

Hier is de versterking, kommandant !

Goed. Dan kunnen we tot de aanval overgaan. De belegering heeft nu lang genoeg geduurd !

AAi!

Heren Spoorpiraten, maakt jullie gereed om moedig te sterven ! Om twee uur vallen we aan !

TE TWEE UUR...

VOOR...UiT!

PANG

DE KLAROEN SCHETTERT EN HET KLEIN MAAR DAPPER BATALJON SNELT MET DE BAJONET OP HET GEWEER VOORUIT...

TER DOOD!

TARATATATAAA

WAT'N STIEL !

VOORWAARTS, JONGENS! Een medaille voor de eerste !

AAN ONS DE ZEGE !

Het huis is leeg !

Ze zijn gevlucht langs een onderaardse gang !

WAT ?

(Wordt voortgezet.)

SPEEL MET ONS MEE!

KEN JE LAND

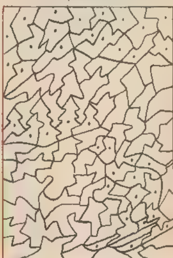
BIJNA alle Belgische gemeenten hebben een eigen wapen. Op deze kaart staan er negen afgebeeld, één in elke provincie. Ken je de gemeenten aan dewelke deze wapens toebehoren ? Bekijk de wapens aandachtig.

— He, jongeman, jij dient wellicht als dessert !

MAAK DEZE TEKENING

VUL de vakjes waarin een punt staat met een zwart potlood en dan zie je een sportieve man opduiken, die geen tijd heeft om het landschap te bewonderen.

BINNEN TWEE WEKEN

ONZE GROTE PRIJSVRAAG

DE ZONEN VAN LAMBIK

JE MOET MET ALLES REKENING HOUDEN !

EEN dame telefoneert de huisdokter :

— Dokter, meent u ook niet dat het honorarium, dat u ons heden morgen stuurde, nogal zwaar is ?

— Mevrouw, ik ben twee en twintig keren bij u aan huis geweest voor de roodvonk van Jantje...

— Akkoord, dokter, akkoord. U is hier twee en twintig keren geweest om de roodvonk van Jantje te genezen, maar u kon er wel even rekening mee houden dat Jantje die roodvonk aan al zijn klasgenoten heeft doorgegeven !...

GELIJK PAPA...

PIETER, de zoon van een advokaat, zegt op zekere dag tot zijn moeder :

— Ik zou graag politieagent worden.

— Goed, Pieter.

— Mama, is het héél moeilijk om politieagent te worden ? Moet je daarvoor veel kennen.

— Ja, Pietertje, het is heel moeilijk en je moet daarvoor veel kennen.

— Oef ! Dan ben ik beslist ■ dom om politieagent te worden. Dan word ik maar advokaat, net als papa.

GEEN TANTE

BOB is bij tante op bezoek en kan geen minuut stilzitten. Op een gegeven ogenblik laat hij zich van de trapleuning glijden en tante roept :

— Bob, schei daar nou mee uit !

— Maar, tante, ik ben een Roodhuid en ik...

— De Roodhuiden gehoorzamen hun tante !

— Ja, maar ik ben een Roodhuid zonder tante.

HULDE AAN DE JARIGE

DE dorpsfanfare speelde luidruchtig voor een gesloten huis. Dat intrigeerde een toerist die vroeg aan de dirigent :

— Mijnheer, waarom spelen jullie hier ?

— We brengen onze jarige burgemeester een aubade.

— Mooi ! Maar, waarom verschijnt de burgemeester dan niet op z'n balkon ?

— Dat komt omdat... onze burgemeester de schuiftrompet speelt !

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1	R	I	E	T			L	O	O	N
2	I	D	E	E			O	A	S	E
3	E	E	N	S			O	S	L	O
4	T	E	S	T	E	E	N	E	O	N
5				E	L	B	E			
6				E	B	B	E			
7	P	L	A	N	E	E	N	E	S	T
8	L	E	N	A			E	T	N	A
9	A	N	N	A			S	N	E	L
10	N	A	A	M			T	A	L	M

De oplossing van het kruiswoordraadsel van vorige week.

De Postiljon kent de wapens van je land !

Het GOUD van SNAKE RIVER

Buffalo Bill wenst Bert Carver gevangen te nemen en spant daarom een valstrik : een diligence zal met een lading goud naar Twin Falls rijden...

De muizenval

WAT Buffalo Bill en Hickok hadden voorzien, gebeurde. Harrisson, alias Bert Carver, werd van het vertrek van de bewuste diligence op de hoogte gebracht, want reeds de volgende dag stond Slim O'Connell in de schuilplaats van zijn chef. Deze laatste luisterde zonder verpinken naar het verhaal van zijn handlanger en het scheen niet dat hij veel belangstelling voelde voor de zaak. « Ik vraag mij af, zo zei hij eindelijk, of er hier geen addertje onder het gras schuilt ?... Ben je heel zeker van de inlichtingen die je kreeg ? »

JA, zeker, baas ! antwoordde O'Connell. Iemand uit de omgeving van de sheriff bevestigde hetgeen Hickok in het saloon vertelde. Bij de koets zullen slechts twee begeleiders zijn, Wilson en Clark. Het spreekt vanzelf dat ze gewapend zijn, maar het zal ons weinig moeite kosten hen te overmeesteren. Ik weet zelfs dat de schat in een metalen koffertje steekt, dat onder de bank van de koetsier zal verborgen worden. » De ogen van Carver blonken van hebzucht. « De zaak staat mij wel aan, zei hij na een tijdje. Wij doen het met z'n tweeën. Wij kunnen het best aan. Ik ken een plaats waar wij ons in hinderlaag kunnen leggen : de bergengte op dertig mijlen van Fort Sunter. Wij zullen rotsblokken op de weg leggen, zodat Wilson en Clark verplicht zijn te stoppen en uit de koets te stappen. »

HET lokaas had dus zijn rol vervuld en alles scheen er op te wijzen dat Carver blindelings in de val zou lopen. Buffalo Bill moest nu maar voor het overige zorgen. Dinsdag 's avonds gaf hij Wilson en Clark zijn laatste instrukties. « Jullie hebben het dus goed begrepen, nietwaar ? zei hij. Zodra Carver jullie bedreigd, steken jullie gehoorzaam de armen omhoog. Wij volgen jullie van uit de verte tot bij de ingang van de bergengte. Dan nemen wij een pad, dat over de rotsen loopt en de plaats, waar de aanslag zal gepleegd worden, domineert. » Clark en Wilson knikten instemmend.

HET was iets over vijf uur toen de diligence de volgende dag vertrok. De twee jonge kerels wuifden een afscheidsgroet. Het eerste deel van de weg verliep zonder incidenten. Toen zij in de verte de bergengte van Santa Margharita zagen, vertraagde Wilson de vaart en fluisterde tot Clark : « Ik ben niet rijk, maar ik zou graag tien dollar geven, indien het reeds morgen was! » — « Wees kalm, Johnny, antwoordde Clark, die zelf een olympische sereniteit bewaarde. Alles verloopt goed. Je zal zien ! »

EN terwijl onze vrienden naar de bergengte toe reden, bereidden Carver en O'Connell hun slag zorgvuldig voor. Zij rolden enkele grote rotsblokken op de weg en legden deze zodanig dat men aan een lawine kon geloven. Dan bekeken zij hun werk en knikten tevreden. « Zo is het goed, zei Carver. Ze kunnen er niet over. Hoe laat is het nu, Slim ? » — « Vier uur, antwoordde deze. Ze zullen niet lang meer wegblijven ! »

DAT hoop ik maar ! fluisterde Carver tussen de tanden. Ik weet niet waarom, maar ik heb de indruk dat deze zaak niet goed zal aflopen. » Zijn woorden waren nog niet koud, of hij greep Slim O'Connell bij de arm. Hij had in de verte de rustige galop van paarden en het geluid van karrewielen op de weg gehoord. « Daar zijn ze ! Kijk je wapen na en kom ! »

(Wordt voortgezet.)

JAMES COOK

de ontdekkingsreiziger

Volledig verhaal van
FRED FUNCKEN

In 1741 in Yorkshire.

Wanneer je flink doorstapt, geraak je misschien nog voor het vallen van de nacht te Staithes, bij Mr. Saunderson.

Die eerbare kruidenier zal je een onderkomen geven en voedsel ook... Je salaris zal ons toelaten beter te leven.

En vooral, James, vergeet niet iedere avond te bidden en te tonen dat je een man bent!

Dat beloof ik!

Na acht uren gaans, bereikt de kleine boer de kust.

De zee!... Ho, wat is die heerlijk! Wat is die mooi!

Prachtig! Ik geloof niet dat ik ooit die geur zal kunnen vergeten!

Tot overmaat van ramp is kruidenier Saunderson de meest verstokte dronkaard van het graafschap.

Zo... Jij bent dus James Cook! Hier moet je kunnen werken, hoor! Iedere dag opstaan om vier uur... Ga nu maar slapen, onder de toonbank. Vooruit!

Het werk dat van de kleine jongen wordt gevergd, is uitputtend en het voedsel eerder zeldzaam.

Maar de jongen aanvaardt al deze beproevingen, want Staithes ligt dicht bij de kleine haven Whitby, waar James naar toe loopt zohaast hij enkele uren vrij heeft.

Op zekere nacht komt Saunderson zoals naar gewoonte dronken thuis...

Wat gebeurt er?

Vlegel! Het is jouw schuld! Je hebt het opzettelijk gedaan!

Maar neen, mijnheer, ik zweer het!

Voor minstens vijf shilling kruidenierswaren verloren... Kom hier, dat ik het je betaald zet!

En die nacht...

Van die slagen heb ik geen spijt. Thans staat mijn besluit voor goed vast.

James Cook heeft dienst genomen als scheepsjongen op de « Free love », een pekzwart koolschip, dat voor hem een aards paradijs gelijkt.

Op zekere dag, tijdens een hevige storm...

En de jongen brengt al zijn nachten door met het studeren van de wetenschappen, die hem belang inboezemen, want al deze boeken leren hem zijn grootste vriendin beter kennen : de zee.

Zeven en twintig jaar geworden, dient de vroegere scheepsjongen Cook als officier bij de Koninklijke Marine.

Bij de belegering van Quebec...

Tijdens al de tochten had Cook een buitengewoon memorandum opgesteld over een zonneklips en had hij de verschillende onherbergzame kusten van Terra Nova in kaart gebracht.
In januari 1768...

...in de Koninklijke Maatschappij voor Aardrijkskunde en Sterrekunde te Londen...

Jullie houden meer van gezouten vlees en bier dan van ruwe kool en citroensap ? Vergeet niet dat de buikloop meer zeemannen doodt, dan de stormen. Door jullie dit eten voor te schotelen, zorg ik voor jullie gezondheid.
Hij heeft waarschijnlijk gelijk.
Het is een feit dat wij totnogtoe geen enkele zieke hadden aan boord.

Op 19 augustus 1770 nam Cook plechtig bezit van de oostkust van Australië in naam van de koning van Groot Brittannië.

De natuurkundigen ontdekken er een ongelooflijk aantal onbekende planten.

In vijf maanden tijd heeft Cook de uitgestrekte kust in kaart gebracht.

In 1772 steekt de beroemde zeevaarder opnieuw in zee met de « Adventure ». Hij vaart naar de Zuidpool, en op de terugweg ontdekt hij Nieuw Caledonië, het Norfolkeiland en Nieuw Georgië.

Einde

Volgende week : LUIK-ROME-LUIK

De GESCHIEDENIS van de WERELD

TEKST VAN J. SCHOONJANS

GEILLUSTREERD DOOR F. FUNCKEN

DE GOUDEN HORDE

HET Oosten oefende op de Westerlingen een onweerstaanbare aantrekkingskracht uit en wie in het Nabije- of het Verre Oosten woonde, keek met begerige blik naar het Westen. In het begin van de dertiende eeuw, dreigde het Mongoolse rijk alles te overspoelen. Het « gele gevaar » stond voor de deur in de persoon Dsjengis-Khan. Z'n naam ken je reeds. Hij leidde z'n horden van de ene overwinning naar de andere en woonde onder de « orda » of gouden tent.

1. - TEMOEDSJIN

IN de steppen aan de rand van de woestijn van Gobi was een jonge chef, die Temoedsjin heette, er in geslaagd enkele Mongoolse en Tartaarse stammen rond zijn standaard met vier zwarte staarten te verenigen. In 1193 trad hij in dienst van de keizer van Mandsjoerije, een vredelievend geleerde die niet wist dat Temoedsjin de waardige zoon van de familie van de Aloen-Jekee of lawinen was.

2. - MEESTER VAN HET OOSTEN

IN de IIIe eeuw vóór Christus had de keizer van China de Grote Muur gebouwd om de invallen van de barbaren te beletten. Er zijn nog overblijfsels van de muur, die te dien tijd als oninneembaar beschouwd werd, te zien. In 1203 plantte Temoedsjin zijn banier aan de voet van die muur, onderwierp een reeks volksstammen, vestigde zich te Karakoroem en noemde zich Dsjengis Khan of onbuigzame of onverbiddelijke heer. Dan trok hij naar het zuiden en overmeesterde Peking. In 1216 stortte het Chinese Rijk ineen en als Meester van het Oosten kwam Dsjengis-Khan naar Karakoroem terug. Toen keek hij naar het westen... Oei!

3. - OPMARS NAAR HET WESTEN!

DSJENGIS-KHAN veroverde Turkestan in 1219, hij nam Samarkand in, overrompelde Perzië, rukte op tot aan de oever van de Kaspische Zee en kwam met zijn horden gezond over de Kaukasus! Dat was ongehoord. De Don vormde voor hem geen hinderpaal en in 1223 kwam hij ook over de Dnjepr. Alles vluchtte voor die Mongoolse ruiters met hun kleine, snelle paarden...

4. - AAN DE WOLGA

NIETS kon de opmars van Dsjengis-Khan verhinderen en in 1224 stond hij met zijn horden in het hart van Rusland en in 1240 viel de versterkte stad Kiew. Op dit ogenblik waren de Mongolen meester van Bulgarije en Polen. Het jaar daarop werden de Hongaren verslagen te Mohi, Budapest werd in brand gestoken en heel het land zodanig verwoest dat men weken gaan kon zonder een mens te ontmoeten. Men zag alleen nog wolven. De Grote Khan leefde intussen nog steeds als een zwerver en had zijn gouden tent opgeslagen te Tsarew aan de boorden van de Wolga.

5. - ZIJN DOOD

DE Mongoolse horden bleven staan voor Duitsland. Alexander Newski van Nowgorod en Bela IV, koning van Hongarije, waren de helden van de weerstand. Dsjengis-Khan, die bijna meester was van heel de wereld, stierf tijdens een inspektiereis in een dorp van Chan-Si, ergens in China. Dat was in 1227 en hij was toen 65 jaar oud. Na zijn dood viel het grootste rijk ooit door de zon beschenen uit elkaar.

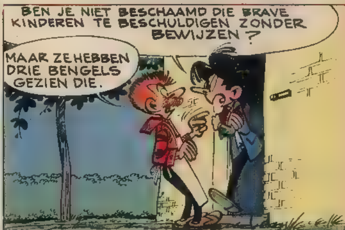
(Wordt voortgezet.)

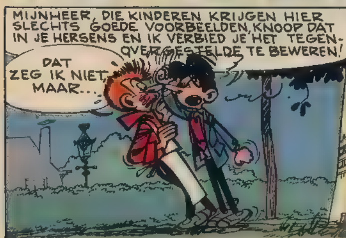
Ton en Tinneke

DOOR Franquin

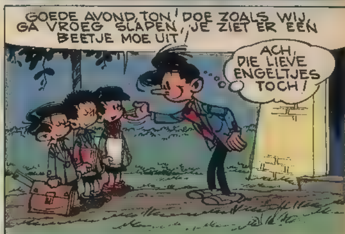

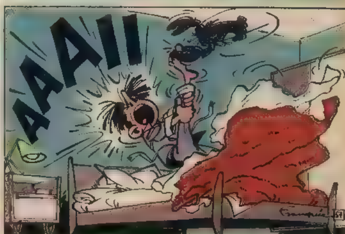

DE SAMOERAÏ van de zwarte zon

ROMAN VAN JEAN-MICHEL CHARLIER – GEILLUSTREERD DOOR REF

Marc Larcher, die met zijn cargo van het ene eiland van de Stille Oceaan naar het andere vaart, kan op een nacht een Amerikaan uit de handen van enkele Japanners redden.

DE MAN VAN CORREGIDOR

AAN de rand van het geopend luik trok Marc zijn schoenen uit en haalde zijn elektrische zaklamp te voorschijn. Geen enkel gerucht stoorde de stilte. Heel voorzichtig om geen enkele sport te doen kraken ging hij de ladder af. Hij verwachtte zich aan een aanval maar er geschiedde niets. De krachtige geur van de kopra vulde het tussendek. Tegen de stuurboordwand, geleund en verborgen achter een spant, wachtte hij en luisterde scherp. Na een minuut, die oneindig lang duurde, hoorde hij, boven het geklots van de golven tegen het schip uit, de hijgende ademhaling van een man. Hij stak zijn lamp in de richting van dat hijgen en drukte op de knop. Een verblindend wit licht doorboorde de muur van de duisternis, gleed over de opgeplooide hangmatten van de bemanning en viel dan in een hoek...

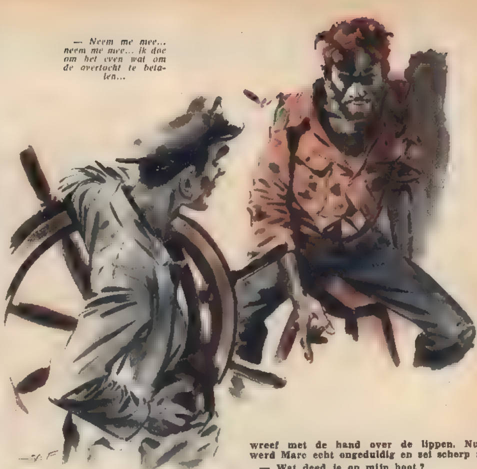
— Kom daaruit of ik schiet! bulderde Marc.

— Don't shoot! (1) zei een angstige stem.

Een enorme, onwerkelijke schaduw danste op de scheepswand, die brutaal verlicht werd. Het was de schaduw van een man die zijn armen gehoorzaam omhoog stak. Verblind door het licht trachtte hij zijn ogen met de rug van de handen te beschermen. Zo kwam hij in de richting van Marc, die voorzichtig achteruit week.

— Ga voor! beval hij scherp en geen grapjes hé!

Zonder protest klom de man vlug de ladder op en wachtte op de brug. Marc volgde hem op de voet. Een grote oranjekleurige maan steeg uit de oceaan op en deed de kruinen van de golven blinken als goudschubben. De zeeman boog naar zijn gevangene toe en trachtte deze te identificeren. Hij kon een uitroep van verbazing niet onderdrukken. Voor hem stond de man die hij uit de handen van de Japanners had gered. De man zelf scheen even zo verbaasd over deze tweede ontmoeting.

— Neem me mee... neem me mee... ik doe om het even wat om de overtocht te betalen...

— Heb je nou ooit! zei Marc. Ik ben niet boos dat ik je terug zie, mijn waarde. Ik heb de indruk dat je mij wel een paar woorden uitleg verschuldigd bent.

De man die voor hem stond was ongetwijfeld een Amerikaan. Met zijn rosse stekelige baard, zijn uitgemergeld vuil gelaat, zag hij er uit als een vagebond. Zijn haar was sedert dagen niet meer gekamd geweest, en hing tot op de kraag van een vuil en gescheurd hemd. Wat Marc echter vooral opviel, waren de ogen van de man. Het waren lichte ogen, die diep in de oogholten lagen en koortsachtig gloeiden. De blik van de man was angstig en deed denken aan die van een opgejaagd dier. Dat was wel zonderling, want de man was stevig en atletisch gebouwd.

— Verplicht mij niet weer aan land te gaan, fluisterde hij. Zij wachten op mij en deze keer zou ik niet meer kunnen ontsnappen. Zij zitten mij nu reeds weken en weken op de hielen.

Een zenuwachtig schokken doorvoer zijn leden. Zijn tanden klapperden en hij wierp een angstige en opgejaagde blik om zich heen.

— We mogen hier niet blijven staan.

Met de loop van zijn revolver wees Marc de deur van de stuurhut aan. De Amerikaan boog zich alsof hij zijn lange gestalte wou verbergen en verdween vlug in de aangewezen richting. Marc wou licht maken, maar de Amerikaan maakte een angstig gebaar en smeekte :

— Neen! Ontsteek de lamp niet! Ze zouden ons van op de kaai kunnen zien... De zeeman aarzelde een ogenblik. Voerde de andere iets in het schild? Maar neen, de man liet zich neervallen op een zitbankje en zat daar ineengezakt als een marionet, waarvan de touwtjes plotseling waren doorgeknipt.

— Wil je me nou eens zeggen wat die komedie betekent? vroeg Marc brutaal.

— Ik... ik zal je alles vertellen, kreunde een hese stem in de duisternis. Maar heb je niets te drinken? Mijn keel brandt. Sedert de vorige nacht heb [redacted] mij in een opslagplaats van cement verborgen en heb ik niets meer gegeten of gedronken.

Op de tast opende Marc de kast achter hem. Daar stond nog een halve fles whisky. Hij reikte ze de man toe en deze nam ze gretig aan. Haastig deed hij een paar slokken. Dan werd hij door elkaar geschud door een hoestbui. Hij kromde zich en bleef minuten lang ineengezakt op zijn zetel zitten.

— Dat vervloekt stof! fluisterde hij eindelijk. Mijn keel [redacted] zo droog...

— Ik wacht nog steeds op je uitleg!

— Ja, ja, ik weet het...

De Amerikaan stopte de whiskyfles en wreef met de hand over de lippen. Nu werd Marc echt ongeduldig en zei scherp :

— Wat deed je op mijn boot?

— Ik moet van dit eiland weg! Zij hebben me gevonden. Ik voelde het reeds dagen aankomen... Twee keren hebben ze getracht mij gevangen te nemen, maar ik was op mijn hoede. Gelukkig maar... Dan heb ik mij in die opslagplaats verstopt. Ik wist dat zij alle schepen van de regelmatige lijnen in het oog hielden en nooit zou ik de kans hebben gekregen op zo'n boot in te schepen. Toch moest [redacted] een middel vinden om weg te geraken. Gisteravond zag ik je schoener liggen en dit betekende voor mij misschien de redding... Indien ik aan boord kon sluipen zonder gezien te worden, bestond er een kans dat ik levend dit eiland kon verlaten, maar ik had geen rekening gehouden met hun duivelse handigheid. Zij bespiedden ook de dokken en nauwelijks was ik uit mijn schuilplaats te voorschijn gekomen, of zij vuurden op mij. Zij hadden mij overmeesterd op het ogenblik dat jij toekwam. Gebruikmakend van het feit dat zij het met jou aan de stok kregen, vluchtte ik en verborg me opnieuw. Toen alles weer rustig was, heb ik nog een tijdlang gewacht en dan ben ik weer naar hier geslopen.

Er viel een diepe stilte en Marc trachtte een beetje orde te brengen in het onsamenhangend verhaal van zijn gevangene.

— En wil je mij nu eens zeggen wie je bent?

— Ik heet Mulligan, Ted Mulligan, antwoordde de man na een korte aarzeling. Ik ben oud-sergeant van de U. S. Army en heb heel de oorlog in de Stille Oceaan meegemaakt. Te Corregidor kreeg ik in 41 het Purple Heart (2). Weet je iets over Corregidor?... De tunnels, de weerstand tegen de Japanners?... Ik was een van de laatsten die uit die hel geëvacueerd werden. Een vervloekt gat!... Maar het was een paradijs in vergelijking met de nachtmerrie, die ik thans sedert twee jaar moet doormaken...

De man brak plotseling af en spitste het oor.

— Heb je... heb je hen gehoord? vroeg hij op stille toon en met een stem die misvormd was door de angst. Daar zijn ze... Ze zwerven rond het schip... ze hebben mij opnieuw gevonden... Ik ben verloren...

Met de revolver in de vuist opende Marc de deur van de stuurhut op een kier en wierp een oogslag op het water en op de kaai. Hij haalde de schouders op.

— Het zijn de matrozen die aan boord

komen! zei hij met een spotlachje en hij was in de grond boos op zichzelf, omdat hij zich een ogenblik had laten meeslepen door de panische angst van zijn bevende gevangene.

— Je bemanning mag niet weten dat ik hier ben! Ze mogen niets weten tot wij onder zeil gaan.

— Zeg eens, mijn beste, denk je werkelijk dat ik je aan boord houd?

In het halfduister raadde hij het gelaat van de Amerikaan, vertrokken door de schrik.

Met een van wanhoop bevende stem vroeg deze laatste :

— Neem mij mee... Neem mij mee... Ik doe om het even wat om mijn overtocht te betalen... Ik zal je mijn geheim meedelen... Het is een fantastisch geheim... Maar ik moet uit hun handen ontsnappen...

— Ja, maar vertel me dan toch eens eindelijk waarom je zo bang bent? Ik heb nu genoeg van dat mysterieus gedoe. Je spreekt voortdurend van «zij», maar je zegt niet wie «zij» zijn.

Een ogenblik was het stil in de kleine ruimte. De man aarzelde. Dan fluisterde hij met doffe stem en alsof hij een onheilspellend nieuws vertelde :

— Heb je dan nog nooit horen spreken over de Samoeraï van de zwarte zon?

(Wordt voortgezet).

---

(1) Schiet niet!

(2) Purper Hart, Amerikaanse onderscheiding verleend aan gewonden.

VOLGENDE WEEK :

HET GEHEIM VAN MULLIGAN

BADEN POWELL

Tekst van Man Jason
Tekeningen van Norman

Een beetje later te Bulawayo...

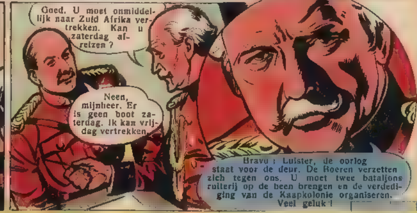

(Wordt voortgezet.)

VOLGENDE WEEK : DE OORLOG TEGEN DE BOEREN

OPERATIE JUPITER

door A. WEINBERG

Dan, geholpen door de politie, slaagt er in een van de smokkelaars bij de kraag te vatten. Een tweede kan ontsnappen...

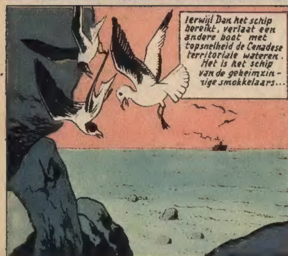

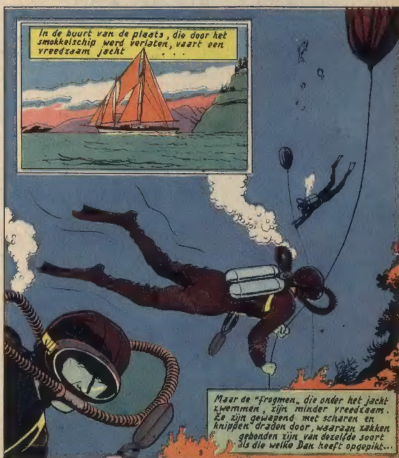

(Wordt voortgezet.)

DE POS

BEROEMD PORTRET IN DE KOOLKELDER

SJOUWERS die in de Londense woning van Winston Churchill de steenkool in de kelder droegen, bemerkten daar in een donkere hoek een groot schilderij. Nieuwsgierig traden ze naderbij en zagen dat het het veelomstreden portret van Winston Churchill was, gekonterfeit door de roemde Britse schilder, Graham Sutherland, en de ex-premier door ministers en kamerleden aangeboden ter gelegenheid van zijn 80° verjaardag. Dat de ouwe Winnie niet erg ingenomen was met het portret bewijst de plaats die het kreeg...

EEN DIPLOMAAT

WAT is een diplomaat? vroeg men eens aan Winston. Deze trok heftig aan zijn sigaar en antwoordde: Een diplomaat is een man die twee of drie keren nadenkt alvorens hij niets zegt!

GELUKKIG TOEVAL

EEN waterhoos verwoestte een woonwijk van Las Vegas (Ver. St.). Er waren geen slachtoffers om de eenvoudige reden, dat al de inwoners enkele kilometers verder de heilige dansen van de Navajos bijwoonden. De Navajos dansten en zongen om het te doen regenen!...

STERKER DAN PENICILLINE

TE Melbourne in Australië werd een modern hospitaal gebouwd. In de vloer werd er een speciaal produkt gemengd, dat de eigenschap bezit de mikroben te doden. Men hoopt op deze wijze de kiemen te doden, die weerstaan aan de penicilline. Na een proefneming van enkele weken zijn de geneesheren van het hospitaal er reeds van overtuigd dat de antimikrobenvloer goed werk verricht.

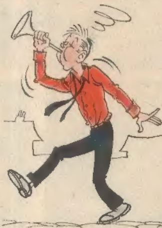
LEES VLUGGER

WIJ lezen slechts 300 woorden per minuut en dit is naar de mening van sommige Amerikaanse specialisten veel te weinig. Om in staat te zijn vlugger te lezen, vervaardigden zij een toestel dat de woorden met een ritme dat steeds vlugger wordt, op een scherm projecteert. Met dit toestel zouden de studenten van de universiteiten en andere scholen in staat zijn 3.400 woorden per minuut te lezen. Of zij aan dit ritme ook de inhoud van het woord snappen, blijft een open vraag.

Peter Hindmand en Michael Elliot zijn tot op de top van de Victoria toren van het parlementsgebouw van Londen gekropen om de vlaggemast te schilderen. Zij staan hier op 160 m. van de grond.

DE TROMPET

EEN jonge Italiaan stond op het punt zijn geboortestad Napels te verlaten en in gezelschap van enkele kameraden vierde hij dat afscheid. Zij bezochten samen enkele herbergen en toen de jonge Italiaan op de stationskaai kwam, was hij in een lustige stemming. Op een bank zag hij een trompet liggen, hij greep ze, stapte in de trein, leunde door het open venster en blies uit alle kracht in het instrument. Tot zijn eigen verbazing en tot grote verwondering van de stationschef vertrok de trein onmiddellijk. De machinist vertelde later, dat hij meende het sein voor het vertrek te hebben gehoord... Als de stationschefs in plaats van dat schril fluitje voortaan eens een lustig wijsje op de trompet bliezen?

Tiljon

POSTGEHEIMEN

EEN pakje in de post afgeven is makkelijk, maar men mag niet om het even wat naar om het even waar zenden. De post van Afganistan bv. weigert alle pakjes waarin brillen zitten. Stuur geen bijen naar Nieuw Guinea, want die worden er niet binnen gelaten. Het is verboden naar Salvador speeltafels te sturen en in Engeland mag men geen rode omslagen voor zijn briefwisseling gebruiken. Eigenaardig? Misschien. Tracht de geheimen van de post maar liever niet te doorgronden.

HIER RADIO ZALM

DE Amerikanen zijn vindingrijke lui. Een van hen plaatste onlangs een minuscule radio van eigen fabrikaat op de ruggegraat van een zalm. Hij kon aldus de weg van de zalm, die van zee uit de rivier opzwom, volgen.

LINKS OF RECHTS

DE automobilisten kunnen 's nachts de gebaren van de verkeersagenten soms moeilijk zien. Ze aarzelen dan en iedere aarzeling kan een ongeluk veroorzaken. De politieagenten van Parijs hebben nu geprobeerd of het niet beter zou gaan met lichtgevende handschoenen. Naar het schijnt, is dit inderdaad het geval en weldra zouden de politieagenten deze handschoenen steeds dragen. Moest je er nu een ontmoeten zonder handschoenen, maak hem daarover geen verwijt, want een politieagent heeft, met of zonder handschoenen, tóch steeds het laatste woord!

Goed nieuws voor de vossen

SINDS enkele tijd vervaardigen de Russen op grote schaal kunstbont en zij gebruiken daarvoor syntetische vezels. Als de vossen en alle andere dieren die hun kostbare pels voor bontmantels moeten afstaan dat wisten, wat zouden ze blij zijn! Ze mogen echter niet te vroeg victorie kraaien, want de jacht is nog steeds niet verboden.

SPRINKHANENTAAL

SPRINKHANEN spreken, aldus bevestigde een geleerde. Het geluid wordt echter niet voortgebracht door de keel. Het insekt gebruikt een van zijn poten als boog en wrijft daarmee tegen een andere poot of tegen een vleugel. Het menselijk oor hoort de stem van het insekt niet, maar onder elkaar verstaan de sprinkhanen zich best.

DE KAART VAN BELGIE
Oplossing van blz. 18

West-Vlaanderen : Roeselare
Oost-Vlaanderen : Sint-Niklaas-Waas.
Antwerpen : Antwerpen.
Limburg : Hasselt.
Henegouwen : Doornik.
Brabant : Tienen.
Luik : Seraing.
Namen : Dinant.
Luxemburg : Bastenaken.

Het weekblad « KUIFJE » : 12e jaargang. Lombard Uitgaven. Lombardstraat, 24, Brussel. — P.C.R. : 1909.16. — *Uitgever-Directeur* : Raymond Leblanc, Isidoor Gerardlaan, 9, Brussel. — *Heliodruk* : De Drukkerijen C. Van Cortenbergh, 290-292, Van Volxemlaan, Vorst-Brussel. — KUIFJE-Holland : Singel 353, Dordrecht. — Tel. : 3653 — Giro 655.380 —
Abonnement : 5 fl. per kwartaal.

NEDERLAND : 60 cent. - CANADA en de USA : 15 Cents
BELGISCH CONGO en het buitenland : 10 F.

HIER KAN MEN KUIFJE KRIJGEN IN HET BUITENLAND :

Congo : KUIFJE CONGO - P. B. 449, Leopoldstad (B.C.)
Frankrijk : DARGAUD S. A., 60, Chaussée d'Antin, Paris IXe.
Zwitserland : INTERPRESS S. A., 1, rue Beau-Séjour, Lausanne.
Canada en U.S.A. : PERIODICA Inc. 5090, av. Papineau, Montréal 34 (Qué)

ABONNEMENTSTARIEF

	België	Belg. Congo en buitenland	Canada en Ver. Staten
3 maanden ...	95,— F.	105,— F.	$ 2.00
6 maanden ...	180,— F.	205,— F.	$ 4.00
1 jaar	350,— F.	400,— F.	$ 7.00

Oplage gekontroleerd door Devea.

Publiciteit : Publi-Art

24-10-57

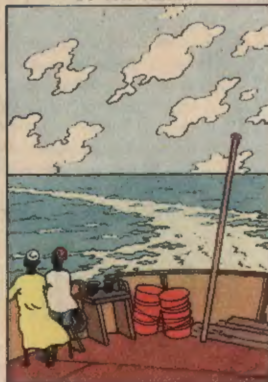
DE AVONTUREN VAN KUIFJE

COKES IN STOCK

DOOR HERGÉ

De boot van onze vrienden wordt scherp bewaakt...

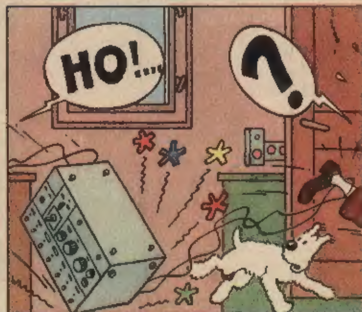

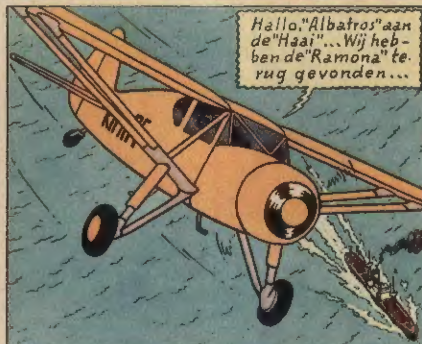

(Wordt voortgezet.)